

Buda Ferenc

Sóhaj

*Gömbhártya-létünk vak tenyészete
fölemészti a szűkös táptalajt.
Marad: a lassan porló vasbeton,
az elbomolthatatlan műanyag
meg a sugárzást felező idő –
csupa efféle „humán hulladék”.
Ha addig élek, adj erőt, Uram,
mókázni majd – no, nem a másokén! –
csak a tulajdon elmúlásomon.*

Forgácsok

*Ki vagy? Mi vagy? Sors martaléka?
Múlt és jövő közt víg staféta?
Vak űrben kószáló kométa?
Folyamkanyarban uszadékfa?*

*

*Hibáztam egy-két számvetésben,
hajójáratokról lekéstem,
de „profi” lévén hírverésben,
névjegyem a homokba véstem.*

*

*Mit szónokoljak s mit szavaljak?
Csepűből mézet mint facsarjak?
Szállnak fölöttem kósza varjak,
s nincs két hitem, mit összevarrjak.*

Amíg a régít

*Mögöttem rég több, mint elől.
Félbeszakasszam? Kezdem újra?
Mi széthullong, ki szedje föl?
Lelkem s szemem félig lehunyva.*

*Göcsörtös kedvem csappanóban
átrágni magam sok selejten.
S addig még számos buktató van,
míg tollamat végképp leejtem.*

*Egy régi templomkarzaton
orgona szól, fölzeng az ének,
s én itt csak elragozgatom
a főneveket s létigéket.*

*Ki a martalék? S ki a dúvad?
Hány világ él egy hópehelyben?
Tanulhatnék valami újat,
amíg a régít elfelejtem.*

Játszik

*Gondjaiból bár ki se látszik,
az ember olykor elkomázik
magafeledten ezzel-azzal,
székrekedéssel, szívpanasszal,
s már-már alig is veszi észre:
játszik – mikor mi esik kézre –
fonák helyzettel-pillanattal,
titkon növekvő daganattal,
bukfenceket vető szavakkal,
reménnyel: rezgő szalmaszállal,
a halkan settengő halállal,
képzelt s valódi sorsveréssel –
kisgyerek a nagy konyhakéssel.*